

APRIL I HUNSTAD KIRKE

Fasteaksjonen 2020

Konfirmanter og andre i menigheten skulle vært bøssebærere 31. mars, til inntekt for rent vann. Vi kan kanskje forstå ekstra godt hvorfor det er viktig med tilgang til vann og såpe i disse dager. Derfor samlet vi inn penger gjennom innsamlingsaksjon på facebook og via vipps. Fra Innstranden menighet ble det samlet inn over 30.000,- som betyr tilgang på rent vann for resten av livet til ca. 150 mennesker. Det er veldig bra!

Tusen takk til alle som har gitt, og det er fremdeles mulig å vipse et bidrag til 2426!

Noen å snakke med

Du kan alltid ta kontakt med oss hvis du trenger noen å snakke med eller hjelp til noe ♥

Prest Reiulf Pedersen

tlf. 458 08 594

Diakon Ingunn Grytnes Kristensen

tlf. 414 99 816

Menighetspedagog Unn-Kristin Riedl Smeplass

tlf. 488 95 335

Vi følger myndighetens restriksjoner og avlyser gudstjenester og aktiviteter frem til 13. april i første omgang. Hold deg oppdatert på hjemmesiden vår www.kirken.no/innstranden og facebooksidene våre. Følg oss gjerne på instagram også: [hunstadkirke](#)

Vi skal møtes
når dette er over,
ved et bord i en
smekkefull kafé,
i en kirke,
i midtgangens vrimmel
mot Guds alter
og det som skal skje.
Vi skal feire
og synge
og le.

Vi skal gi til hverandre
et løfte,
at vi møtes
når veien er gått.
Når det mørke og
vonde
er bak oss,
når den prøven vi fikk,
er bestått,
skal vi dele det svar
vi har fått.

Men alt nå
vet vi svaret,
vi vet det.
Det å elske hverandre
er alt,
bære byrder
når en har for mye,
holde oppe
når noen har falt.
Til å elske,
til det
er vi kalt.

Hans-Olav Mørk 2020

I går var jeg ute for å hjelpe naboen med handlingen. Da fikk jeg i tillegg noe som var veldig enkelt og veldig vakkert på samme tid. En liten jente som snudde dagen min opp ned. Allerede veien til butikken var preget av den øde stemningen vi alle kjenner så godt nå. På parkeringsplassen var det langt mellom de få bilene som var. På vei inn hadde vi god avstand til hverandre, vi få som var utpå. Jeg gikk målrettet rundt og samlet inn det jeg hadde på lappen, unngikk de andre og holdt på med mitt. På vei tilbake til bilen løftet jeg blikket og så en jente som satt i baksetet, hun så opp og møtte blikket mitt, vinket og smilte bredt. Jeg smilte tilbake og gikk videre, men jeg kjente at det traff meg. Hennes lille gnist av lys nådde meg, midt i isolasjonen min. Det skulle ikke mer til enn et enkelt vink og et smil, for å presse litt lys inn i tilbærelsen nå. For jeg har surret meg inn i et mønster her, meg og mitt og mine og bare det å få dagene til å gå. Nær kontakt med flere enn de ytterst få utvalgte kjennes som en fjern greie, som ikke helt hører til det hverdagslige, men hun kom jo helt nær, selv med et bilvindu og flere meter mellom oss. Så slo det meg, møtte jeg egentlig blikket til noen der inne i butikken, gav jeg fra meg et eneste smil eller nikk? Jeg husker ikke, men jeg tviler sterkt på det. Vi er så sulteforet nå. Jeg var så opptatt av å bli ferdig med mitt eget at jeg ikke tenkte lenger. Vi kan ikke stoppe opp og slå av de gode pratene, ikke ta hverandre i hendene eller klemme hverandre, og vi må skygge banen for å ikke spre noe som kan være farlig. Men vi kan samtidig løfte blikket, bare litt. For de møtene mellom blikkene, smil som treffer smil tvers over parkeringsplassen, et hei over hekken eller «jeg håper det går bra med deg!» er livsviktige nå. Også til de vi ikke aner hvem er. Løft blikket og stå klar til å gi et smil. Det kan snu dagen deres helt opp ned. Vær hun lille jenta i bilen. Kanskje du klarer å snu en hel uke til og med.

Trygve Skaug i morgenandakten på NRK